

İçimdeki Ben

– bilgekagan · 24 Haziran 2014

Ey hayat neden hep cimri davrandın bana.
Ömrüm boyunca hep hırpalandım.
Kırıldım, dağıldım.
Hep fedakârdım.
Küçüktüm büyüğüme saygı duydum.
Büyüdüm küçüğümü sevdim.
Fedakârdım çünkü kıramıyordum.
Ben hiç büyümeyen bir çocuk kaldım.
Çünkü sevgiye açtım.
Evet, ben büyümedim.
Hep bir kedi şımarıklığında okşanmak sevilme istedim.
İçimdeki sonsuz sevgiyi paylaşmak
bölüşmek istedim.
Ama hiç doya doya sevildiğimi hissetmedim.
Çocuk saflığında kalmak istedim.
Olmadı, hayat izin vermedi.
Şimdi içimdeki yalnızlık bana arkadaş.
Bilir misinki kalabalığın içindeki yalnızlık en zordur.
Paylaşamazsın derdini kimseyle.
Acını, sevincini yaşarsın içinde.
Gözyaşını akıtırsın içine.
Mutluluk maskesini takar gülersin herkese.
Zordur arkadaş hem de çok zordur.
İçin için ağlarken gülmek.
Seni anlamayan birine kendini anlatmak.
Ya da en güzeli anı gelecek kaygısından da
geçmişin gölgesinden de uzak yaşamak.

Bilge Kağan